

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2CdoV/2/2023
Identifikačné číslo spisu:	7016201242
Dátum vydania rozhodnutia:	02.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7016201242.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Národnej banky Slovenska, Bratislava, Imricha Karvaša 1, IČO: 30844789, proti žalovanej Rapid life životná poisťovňa, a.s. v konkurze, Košice, Garbiarska 2, IČO: 31690904, o abstraktnú kontrolu v spotrebiteľských zmluvách, vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 14C/1/2016, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2022 sp. zn. 2Co/1/2020, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalobkyni priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. októbra 2018 č. k. 14C/1/2016-464 v spojení s opravným uznesením zo 07. februára 2020 č. k. 14C/1/2016-573 vo výroku I. zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania, vo výrokoch II. až VI. určil, že zmluvné podmienky špecifikované v jednotlivých výrokoch sú neprijateľné, vo výrokoch VII., X. a XI. určil, že obchodné praktiky špecifikované v jednotlivých výrokoch sú nekalé. Zároveň vo výrokoch VIII., IX. a XII. zamietol návrh na uloženie zákazu žalovanej používať zmluvné podmienky určené vo výrokoch II. - VI. a nekalé obchodné praktiky uvedené vo výrokoch VII., X. a XI. O trovách konania rozhodol vo výroku XIII. tak, že žalobkyni priznal proti žalovanej plnú náhradu trov konania.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobkyňa v rámci výkonu dohľadu nad finančným trhom a pri vybavovaní písomných podaní spotrebiteľov namietajúcich porušovanie práv zo strany žalovanej z poisťných zmlúv zistila porušenie práv spotrebiteľov zo strany žalovanej. Toto porušenie práv finančných spotrebiteľov sa týka poisťných zmlúv uzatvorených so spotrebiteľmi pred dátumom 21. mája 2007 u poisťných produktov: poistenie pre prípad smrti a dožitia označené názvom (poistnou sadzbou produktu) ako UDP-2, UDP-3, UDP-4, štipendijné poistenia označené názvom (poistnou sadzbou produktu) UDP-S, UDP-SJ, kapitálové poistenie označené názvom (poistnou sadzbou produktu) UDP-K, UDP-JK, UDP-K-Pôžička, UDP-JK-Pôžička, dôchodkové poistenia označené názvom (poistnou sadzbou) ako BONUS-Z1, BONUS-Z2; ktoré sú od 15. februára 2008 zjednotené pod

jeden produkt nazvaný ako EuroKapitálPlus (ďalej len „poistné zmluvy“). Porušenie povinnosti v týchto produktoch žalobkyňa vidí v tom, že žalovaná používa neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky bližšie špecifikované v žalobe doručenej súdu 18. novembra 2016, ktoré spočívajú v tom, že tieto poistné zmluvy uzatvorila žalovaná spoločnosť so spotrebiteľmi pred dátumom 21. mája 2017, pričom zmluvné podmienky, určenia neplatnosti ktorých sa žalobkyňa domáha v tejto žalobe, boli zo strany žalovanej spoločnosti do týchto zmlúv doplnené a uplatňované po 21. máji 2007 a ich používanie zo strany žalovanej má zásadný vplyv na nároky spotrebiteľov z jednotlivých poistných zmlúv až do súčasnosti a žalovaná pri tom používa nekalé obchodné praktiky voči spotrebiteľom.

1.2. Krajský súd mal za to, že pred rozhodovaním o tom, či sú jednotlivé zmluvné podmienky, ktoré používa žalovaná vo svojej činnosti vo vzťahu k spotrebiteľom neprijateľné, ako aj o tom, či sú obchodné praktiky, ktoré žalovaná používa nekalé, bolo najprv potrebné, vzhľadom na námietku žalovanej posudzovať aktívnu vecnú legitimáciu žalobkyne na podanie predmetnej žaloby o abstraktnú kontrolu v spotrebiteľských veciach. Spotrebiteľskou vecou podľa § 52 ods. 1 zákonníka č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“) sú nesporné zmluvy, ktoré žalovaná ako poisťovňa uzatvárala s jednotlivými občanmi ako spotrebiteľmi podľa ustanovení § 788 a nasl. OZ, ktoré upravujú poistné zmluvy a najmä podľa § 816 - § 821 OZ, ktoré upravujú poistenie osôb. V konaní bolo teda sporné, či žalobkyňa je osobou oprávnenou podľa § 302 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“) na podanie tejto žaloby podľa § 301 CSP. Žalobkyňa bola zriadená zákonom č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 373/2014 Z. z. o zmene a doplnení zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom s účinnosťou od 01. januára 2015 vykonáva Národná banka Slovenska dohľad nad finančným trhom, t. j. aj nad poisťovňami podľa § 1 ods. 1 písm. a) tohto zákona, ktorou je aj žalovaná. Keďže žalobkyňa ako osoba vykonávajúca dohľad nad finančným trhom je aktívne legitimovaná na podanie tejto žaloby podľa § 302 CSP, krajský súd považoval uplatnenú námietku žalovanej za nedôvodnú.

1.3. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že ani ustanovenie § 196 ods. 1 zákona o poisťovníctve č. 39/2015 Z. z. (ďalej len „ZoP“) nevylučuje žalobkyňu z výkonu dohľadu nad činnosťou žalovanej ako finančnej inštitúcie - poisťovne. Preto nebol dôvod na prerušenie konania podľa § 164 CSP do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4Sa/4/2017, kde sa na základe návrhu žalovanej rieši otázka, či je žalobca oprávnenou osobou na výkon dohľadu nad činnosťou žalovaného podľa zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a podľa ZoP.

1.4. Pripojené listiny k žalobe žalovaná nerozporovala (ich obsah nespochybnila ani nevyvrátila žiadnym prostriedkom procesnej obrany podľa § 149 CSP), preto ich podľa § 151 ods. 1 CSP krajský súd považoval za nesporné; z ich obsahu zistil skutkový stav, na základe ktorého posúdil jednotlivé zmluvné podmienky a obchodné praktiky tak, ako sú uvedené vo výrokoch predmetného rozsudku ako neprijateľné či nekalé a v bodoch 43. až 91. sa podrobnejšie vyjadril k jednotlivým zmluvným podmienkam a praktikám, a zároveň posúdil opodstatnenosť určenia zákazu ich ďalšieho využívania žalovanou. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 28. novembra 2022 č. k. 2Co/1/2020-601 návrh žalovanej na prerušenie konania, ako aj jej odvolanie odmietol (výrok I. a II.) a žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok III.). So zreteľom na to, že odvolanie bolo podané 21. decembra 2018 priamo žalovanou - dlžníkom/úpadcom, v mene a na účet ktorej bol oprávnený od zverejnenia vyhlásenia konkurzu v Obchodnom vestníku (29. januára 2018) konať vo veci už len správca konkurznej podstaty, odvolanie podpísané predsedom predstavenstva a členom predstavenstva žalovanej odmietol podľa ustanovenia § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou. Z rovnakých dôvodov odmietol aj návrh žalovanej na prerušenie konania z 25. februára 2019 z dôvodu vedenia trestného stíhania proti zamestnancom žalobkyne.

2.1. V odôvodnení ozrejmil, že rozhodnutím Okresného súdu Košice I sp. zn. 31K/28/2017 z 23. januára 2018, zverejneným v Obchodnom vestníku 20/2018 dňa 29. januára 2018, nastali dňom 29. januára 2018 účinky vyhlásenia konkurzu na majetok žalovanej (v rámci konkurzného konania § 11 a nasl. zákona č. 7/2005 Z. z. platného a účinného v čase začatia konkurzného konania), za správcu konkurznej podstaty bola súdom ustanovená JUDr. X. K. K vyhláseniu konkurzu na majetok žalovanej došlo pred

rozhodnutím okresného súdu (krajského súdu) vo veci samej rozsudkom sp. zn. 14C/1/2016 zo 17. októbra 2018, proti ktorému podala odvolanie žalovaná 21. decembra 2018. Krajský súd predložil odvolanie žalovanej podpísané predsedom a členom predstavenstva žalovanej najvyššiemu súdu ako súdu odvolaciemu. Správca konkurznej podstaty úpadcu - žalovanej odvolanie nepodal.

2.2. Podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc aj z ustanovení § 44 ods. 1, § 67 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „ZoKR“), posúdenie konkrétnych, už vadne použitých zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách žalovaným subjektom v prípade abstraktnej kontroly vytvára právny i faktický podklad pre vyvodenie zodpovednosti voči žalovanému a tým aj jeho majetku, ktorý vzhľadom na začaté konkurzné konanie ovláda správca konkurznej podstaty. Predmetné konanie sa preto bezpochyby týka majetku podliehajúceho konkurzu, čím od zverejnenia rozhodnutia o vyhlásení konkurzu na majetok žalovanej ako úpadcu v obchodnom vestníku, t. j. dňom 29. januára 2018, i keď žalovaná ako úpadca právnická osoba ostáva stranou konania, došlo na jeho strane o obdobu s prípadmi straty procesnej spôsobilosti, v ktorých zákonným prostriedkom na zjednanie možnosti v konaní pokračovať je konanie príslušnej osoby prostredníctvom zástupcu, ktorým sa stal priamo zo zákona správca. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP. Žiadala napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Porušenie práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) žalovaná namietala v súvislosti s nedostatkom riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa opomenul vysporiadať s jej podstatnou argumentáciou ohľadom oprávnenosti podania odvolania zo strany predstavenstva žalovanej v konkurze a na ňu nadväzujúcou vlastnou judikatúrou vo vzťahu k možnosti predstavenstva platne konať i počas konkurzného konania, prezentovanou v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/49/2012, ako aj v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 551/2016, na ktorú sa dovolateľka spoliehala aj s poukazom na článok 2 CSP. Podrobila kritike nesprávny postup odvolacieho súdu, ktorý porušil ustanovenie § 220 ods. 2, 3 CSP o povinnosti dôkladného odôvodnenia rozhodnutia v prípade odklonu od predchádzajúceho právneho názoru, v dôsledku čoho je rozhodnutie nepreskúmateľné, arbitrárne a porušujúce princíp zákazu denegatio iustitiae.

4. Žalobkyňa sa vo vyjadrení k dovolaniu nestotožnila s argumentáciou žalovanej a žiadala podané dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) uvádza nasledovné:

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu

(viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala nepreskúmateľnosť, nedostatočné odôvodnenie a arbitrárnosť napadnutého odvolacieho rozhodnutia. Namietané zmätočnosti sa týkali najmä nezohľadnenia predchádzajúcej judikatúry najvyššieho súdu súvisiacej s prejednávanou vecou (bod 31.1).

11. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP však nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Inak povedané z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

14. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu

rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

15. Žalovanou namietaná nepreskúmateľnosť napadnutého odvolacieho rozhodnutia má priamu spojitosť s riadnym odôvodnením súdneho rozhodnutia. Podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07).

16. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

17. V zmysle vyššie uvedeného rovnako tak v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvoľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejmá z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

18. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 236 CSP a § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľné či nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie predmetného uznesenia zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

19. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru o oprávnenosti konať v mene žalovanej len ustanoveným správcom konkurznej podstaty, v dôsledku čoho odvolanie podané predsedom a členom predstavenstva žalovanej odmietol ako podané neoprávnenou osobou. Uvedený záver bol dostatočne odôvodnený v bode 12. a nasl. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd v rozsahu podstatnom pre posúdenie procesné aspekty prípustnosti podaného odvolania (na ktorý je potrebné prihliadnuť pred samotným preskúmaním napadnutého rozhodnutia) reagoval na všetky podstatné okolnosti daného prípadu, ktoré vzišli z účinkov konkurzu vyhláseného na majetok žalovanej. Náležite objasnil, že predmetom konania je majetok žalovanej podliehajúci konkurzu a od zverejnenia rozhodnutia o vyhlásení konkurzu na majetok žalovanej ako úpadcu v obchodnom vestníku, t. j. dňom 29. januára 2018, došlo na jeho strane o obdobu s prípadmi straty procesnej spôsobilosti, v ktorých zákonným prostriedkom na zabezpečenie možnosti v konaní pokračovať je konanie príslušnej osoby zotrvávajúcej stranou v konaní, prostredníctvom zástupcu, ktorým sa stal v zmysle konkurzných ustanovení priamo správca. V tejto súvislosti tiež poukázal na osobitosti konania, ktoré ho viedli k záveru ohľadom vplyvu, resp. subsumovania vadne použitých zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách v rámci abstraktnej kontroly pod majetok spadajúci do konkurznej podstaty, z ktorých možno i s poukazom na § 44 ZoKR vyvodit' procesnú oprávnenosť podať odvolanie.

19.1. Preto pokiaľ žalovaná podrobila kritike odvolací súd, že sa nevysporiadal s rozhodovacou praxou predostretou v rozhodnutí sp. zn. 1Obo/49/2012 hodno zdôrazniť, že odvolací súd vo svojich úvahách nespochybnil základné tézy vyplývajúce z cit. rozhodnutia - úkony úpadcu po vyhlásení konkurzu napriek tomu, že oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu prešlo na správcu, nie sú postihnuté neplatnosťou. Odvolací súd poskytol implicitnú odpoveď na polemiku dovolateľky o platnosti a účinnosti právnych úkonov realizovaných predstavenstvom počas prebiehajúceho konkurzného konania vo vzťahu k tretím osobám, keď z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zjavné, že medzi iné práva zaradil práva z uzatvorených poisťných zmlúv žalovanej so spotrebiteľmi, ktoré patria do majetku odvolateľky, ktorý spadá do správy konkurzného správcu, čím vymedzil rozsah dispozičného oprávnenia úpadcu len vo vzťahu k majetku podliehajúcemu konkurzu. Procesná rovina problematiky riešenej odvolacím súdom spočíva v hodnotení podávania opravných prostriedkov v civilnom konaní úpadcom, jeho procesnej spôsobilosti v spore, ktorý sa týka majetku podliehajúcemu konkurzu a jeho zákonného zastupovania, ktorá je odlišná od hmotnoprávnej otázky dispozičného oprávnenia štatutárneho orgánu na nakladanie s majetkom úpadcu nastolenej v rozhodnutí sp. zn. 1Obo/49/2012.

20. Summa summarum, odvolací súd ani nebol povinný prihliadať na rozhodnutie sp. zn. 1Obo/49/2012, keďže v aktuálnom prípade nešlo len o posúdenie jednotlivého úkonu úpadcu (odvolanie členov predstavenstva spoločnosti Rapid life), ale o posúdenie celkovej procesnej spôsobilosti v spore, ktorý sa týka majetku podliehajúcemu konkurzu a ten spravuje konkurzný správca, ktorý je oprávnený konať. Na uvedenom základe dovolací súd nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali arbitrárnosť, resp. nepreskúmateľnosť jeho záverov. Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého uznesenia dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o potrebe odmietnutia odvolania bez vecného preskúmania napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

21. Nosný dôvod procesného postupu odvolacieho súdu je založený na výklade pojmu majetok spadajúci pod konkurznú podstatu, od ktorého závisí nielen priebeh súdneho konania, ale aj zastupovanie úpadcu správcom konkurznej podstaty; vychádzal z premisy, že i keď žalovaný ako úpadca po vyhlásení konkurzu ostáva stranou konania, došlo na jeho strane o obdobu s prípadmi straty procesnej spôsobilosti, v ktorých zákonným prostriedkom na zjednanie možnosti v konaní pokračovať je konanie príslušnej osoby prostredníctvom zástupcu, ktorým sa stal priamo zo zákona správca (§ 44 ods. 1 ZoKR), z čoho dovodil, že žalovaná nemohla vo svojom mene podať odvolanie, na podanie ktorého bol

oprávnený len správca konkurznej podstaty. Dovolanie žalovanej však na takto zvolenú interpretáciu odvolacieho súdu nereaguje, neobsahuje žiadnu konkrétnu skutkovú ani právnu protiargumentáciu, a fakticky rezignuje iba na výhradu o nezakomponovaní uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. IObo/49/2012 do materiálneho substrátu odôvodnenia uznesenia. Pokiaľ ale dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

22. Dovolací súd na uvedenom základe dovolanie žalovanej odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, keďže odmietnutie odvolania žalovanej odvolacím súdom nevykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.